

קונטרס

מַעֲלַת הַזִּכּוֹה לְבֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל

וְעִצּוֹת וְהַתְּעוּרוֹת וְהַתְּחִיבוֹת
לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ לְשֵׁם

הַתְּפָרָסִים בְּשָׁנוֹת הַקּוֹמוֹנוּיִים בְּכָל הַפּוֹצוֹת תְּבַל

עַל יְדֵי כ"ק מוֹהֲרָא"ש זי"ע

וְיוֹצֵא פֶּעֶת מַחֲדָשׁ לְאוֹר הַמַּצָּב

לְעוֹרֵר עַל גְּדֵל כּוֹחַ הַתְּפִלָּה

הַפּוֹעֲלֹת לְהַגִּיעַ לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֶן

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב תְּלֵמִידֵי הַיְכָל הַקֹּדֶשׁ

יְבֻנְאֵל ה'תש"פ

פּוֹרְסֵם ע"י מַעֲרַכַת בְּרֶסֶלֶב גְּלוּבֶל | info@breslevglobal.com

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל
יבנאל עיר ברסלב

הפצה ראשית:

052-7618316

כבני ברק

052-7138892

03-5743542

בארד"ב

היכל הקודש חסידי ברסלב

1011 - 41st.

Brooklyn, NY 11219

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן

ועצות והתעוררות והתחזקות לזכות להגיע לשם

כבר ידוע ומפורסם בכל העולם, גדל ההבטחה החזקה שהבטיח רבנו הקדוש והנורא צדיק יסוד עולם, אדמו"ר רבי נחמן מברסלב זי"ע, לכל ישראל, ויחד שני עדים כשרים על זה (אחד ר' אהרן מברסלב, והשני ר' נפתלי מנעמירוב), שכשיסתלק ויבואו על קברו ויתנו פרוטה לצדקה ויאמרו שם העשרה מזמורי תהלים שגלה שהם "תקוץ הפללי" אז יניח את עצמו לארץ ולרחב לעשות טובה לזה האדם, ואמר שבהפיאות יוציא אותו מהגיהנום, אפלו אם יהיה אותו האדם כמו שהיה, ואפלו אם עבר מה שעבר, רק מעתה יקבל על עצמו שלא ישוב לאולתו חס ושלום וכו' וכו'. ובשיחות הר"ן (סימן קמ"א) איתא שאמר רבנו ז"ל: אני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד וכו'. ועל פן מי הוא השומע דבורים אלו, ורואה אותן נדפסים בספר שלא יתלהב לבו ויתעורר חשקו לזכות להוציאו מכח אל הפעל, על כל פנים פעם אחת בימי חייו, אף שיתפשט על זה כל מיני מניעות ועכובים והסתרות וכו', כי מה לא יתן האדם בעד חייו הגשמיים וכו', ומפל שכן וקל וחמור מה לא יעשה האדם בעד חייו הרוחניים והנצחיים וכו'.

וידועה שיחת מוהרנ"ת ז"ל שדבר פעם ממה שאמר רבנו ז"ל מענין הגלגול - שהוא ענש קשה מאד מאד, כי יכול לקלקל יותר ויותר, אף על פי כן אם יתעקש האדם בבית דין שלמעלה, ויאמר "עקט מיט מיר דא" - יועיל לו בודאי, הינו אם יתעקש האדם שאינו רוצה להתגלגל - יועיל לו שלא יתגלגל עוד להיות בסכנה

ד מעלת הזוהר לבוא אל ציון רבנו ז"ל

עצומה בזה העולם, ואף על פי כן, סיים מוהרנ"ת ז"ל, שבאם היה יודע שכשיתגלגל יזכה גם להשתטח על ציון רבנו ז"ל בעיר אומן - היה מרצה גם להתגלגל. עמוד ותשתומם על דבורים עמקים האלו, להבין מרחוק מעט גדלת הציון הקדוש של רבנו ז"ל. ופעם אחת אמר רבנו ז"ל לכתו (עין שיחות הר"ן סימן קנ"ו): כשאני בחדר והדלת סגורה, ואת תבואי ותצעקי "אבי, אבי" וכו', בודאי אשמע וכו', כמו כן בהסתלקות הצדיק הוא כמי שנכנס רק בחדר השני, וכשצועקין וכוכין ומבקשים שם - בודאי ישמע דבריו ויעזר ויושיע לו, וישתדל את עצמו למעלה להמתיק כל הדינים ממנו וכו', עין שם. וכמובא בזהר הקדוש (אחרי ע'): ובשעתא דאצטרף עלמא רחמי ותיא, אזלי ומודעי להו לנפשיהו דצדיקא ובכאן על קבריהו וכו', כדין אתערין נפשיהו דצדיקא וכו', עין שם. ועין בגמרא (ברכות י"ח): במעשה דזעירי וכו' ושמואל וכו' שהלכו בבית הקברות ודברו שם כאשר ידבר איש עם רעהו וכו'.

ועין בגמרא (תענית כ"ג): רבי מני הוי קא מצערי ליה, אשתטח על קברא דאבוה, אמר ליה "אבא, אבא, הני קאי מצערי לי" וכו'. עוד (שם ט"ז): למה יוצאין לבית הקברות, כדי שיבקשו מתים רחמים עלינו וכו'. ועין בגמרא (תגינה כ"ב): הלך ר' יהושע ונשתטח על קברי בית שמאי וכו', ובגמרא (סוטה ל"ד): מלמד שפרש כלב מעצת מרגלים, והלך ונשתטח על קברי אבות, אמר להם: אבותי, בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים וכו'. ובמדרש (בראשית רבה פרשת וישלח פ' פ"ק ב' סימן י"א): מה ראה אבינו יעקב לקבר את רחל בדרך אפרת, אלא צפה יעקב אבינו שהגליות עתידות לעבר שם וכו', עין שם.

והנה כל זה נאמר בשאר הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה, כשהולכים על קברם ומבקשים שם רחמים - מיד נענים, מכל שכן וכל שכן וקל וחמר כשהולכים ובאים על קברו של רבנו ז"ל בעיר אומן, אשר הזהיר ובקש שיבואו שם (מה שכמעט לא נמצא צדיק בעולם

ה מעלת הזוּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל

שהזהיר ובקש והבטיח על זה רַבְנוּ ז"ל, על אחת כּמָה וכּמָה שְׁצַרְיָךְ לְשַׁבֵּר
הַמְּנִיעוֹת וּלְבוֹא שָׁם, על כָּל פְּנִים פֶּעַם אַחַת בְּיַמֵּי חַיֵּי, וּבַפְּרָט
אַחֲרֵי שֶׁהִבְטִיחַ הַבְּטָחָה חֲזָקָה כְּזוֹ.

וּבְאַמַּת כֶּף הָיָה רְאוּי, שְׁכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יַעֲזְבוּ הַכֹּל וַיִּבְרְחוּ שָׁם
עַל כָּל פְּנִים לְהֵיוֹת שָׁם פֶּעַם אַחַת בְּחַיֵּיהֶם, כִּי הֲלֹא יִמְיֵנו כְּצֹל
עוֹבֵר, וְהַיָּמִים וְהַשָּׁנִים פּוֹרְחִים, וּבְקָרוֹב יִהְיֶה הַהֲכָרַח לְהַפְּשִׁיט
אֶת הַגּוּף, וְהַנְּשָׁמָה תַעֲלֶה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּמָה טוֹב וּמָה נָעִים יִהְיֶה
אִז הַהֲבֻטָּחָה שֶׁהִבְטִיחַ רַבְנוּ ז"ל וְכוּ'. אֵךְ בְּעוֹנֵתֵינוּ הַרְבִּים נִתְקַיֵּם
(דְּבָרִים ל"ד): "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה", כִּי הַבַּעַל
דְּבָר הַסְּתִירוֹ מְאֹד מְאֹד, וְלֹא יִהְיֶה נֹחֵשֵׁב בְּעֵינֵיהֶם חֵס וְשָׁלוֹם, אֵךְ
שְׁכָּבֵר נִתְגַּלָּה וְנִדְפַס וְנִתְפָּרַס הַבְּטָחַת רַבְנוּ ז"ל, אֵךְ עַל פִּי כֵן
וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת עֵצָם מַעֲלַת קְבוּרָתוֹ, וְכַעֲיִן שְׁאַמְרוּ חַז"ל בַּמְדָּרָשׁ
(קַהֲלַת רַבָּה פ' י"ב סִימָן י') אִם יֹאמֵר לָךְ אָדָם מְתִי קִץ הַגְּאֻלָּה וְכוּ' שְׁלֹשָׁה
סִימָנִים סִמְנֵתִי לָךְ בַּקְּבוּרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה וְכוּ' וְאֵךְ עַל פִּי כֵן וְלֹא יָדַע
אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. אֵךְ שְׁכָּבֵר נִתְגַּלָּה שְׁנֵאֲלָתוֹ הַפְּרֻטִית
תְּלוּיָהּ "בְּצִיּוֹנוֹ רַבְנוּ ז"ל דִּיקָא וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר", אֵךְ עַל פִּי כֵן
וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ, שְׁמַתְרֻשְׁלִים מְאֹד מְאֹד מֵהַתְּקוֹן הַנִּצְחָי
הַזֶּה וְכוּ'.

וְעֵינֵי בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת צִדִּיק סִימָן קע"ג): עַל יְרֵי הַשְּׁתַּטְחוֹת עַל קְבְרֵי
הַצְּדִיקִים - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבוֹת אֵךְ עַל פִּי שְׁאִינוּ
רְאוּי לְכָךְ, עֵינֵי שָׁם. וְיִדּוּעַ אֲצַלְנוּ הַשִּׁיחָה, שְׁצִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל מוֹעֲלַת
וְהוּא תְּקוּן גְּמוּר אֶפְלוֹ לְמִי שְׁנוּלֵד שְׁלֹא בַקְּדֻשָּׁה, וְאֶפְלוֹ וְכוּ' -
שִׁיתְּהַפֵּךְ גּוֹפּוֹ לְגַמְרֵי לְגוּף קְדוֹשׁ מִגֵּן עֵדֵן, כִּי הַמָּקוֹם הַזֶּה הוּא
מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהוּא גוֹרָם (שְׁמוֹת ג') לְשַׁל נְעֻלְיָךְ מֵעַל רַגְלֶיךָ,
שֶׁהוּא גּוֹפָא דְנִגְעָה בַּהּ בַּת פְּרַעָה (כַּמּוּבָא בַתְּקוּנִים), כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא (עֵינֵי לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן ק"ט),
וְנִתְרַפָּא מְצַרְעָתוֹ וְנִתְלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשׁ קְדוֹשׁ שֶׁל גֵּן עֵדֵן וְנִתְרוֹמַם
מְזוּלוֹ, כִּי עַל יְדֵי פֶגַם הַבְּרִית מוֹצִיא ז'רַע לְבִטְלָה הוּא אוֹבֵד אֶת

1 מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

מִזְלֵי, אָבֵל שֶׁם נִתְרוֹמַם וְנִחָזַר מְזֵלוֹ, וְזוֹכָה לְעֶשֶׂר בְּרוּחַנִיּוֹת וּבִגְשָׁמִיּוֹת וְנִתְחַזַּק יְצִירוֹ הַטּוֹב בְּבַחֲיִנַת (יְחֻזְקָא ל"ו) לֵב בְּשׂוֹר (עֵינַן כָּל זֶה בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב' סִימָן פ"ג), שְׁזוֹכָה לְגוֹפָא שְׁפִירָא וְלֵהֲתַחְדָּשׁוֹת הַמַּחֲזִין בְּרַצוֹנוֹת וְכִסּוּפִין טוֹבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כֹּל יְמֵי חַיָּיו, כִּי הָאוֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא שְׁזוֹכִין לְהִכְנִיס בְּעֶצְמוֹ שֶׁם, כְּכַר מְאִיר לוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּיו לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְנִתְעוֹרֵר בְּכֹל פְּעַם מִחֲדָשׁ מִתְרַדְמָתוֹ וְכוּ'.

וְגַדֵּל הַפְּלָגַת מַעְלַת הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׁזוֹכָה כְּכַר לְהִיּוֹת בְּצִיּוֹן רַבְנּוֹ ז"ל בְּעִיר אֹמֶן, זֶה אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, וְאִי אֶפְשָׁר לְצִירוֹ אֶפְלוֹ בְּמַחְשָׁבָה, מִכָּל שְׁכָן לְרִשְׁמוֹ עַל פְּנֵי הַכְּתָב, כִּי (לִקּוּטֵי הַלְכוֹת חוּה"מ ה"ד) שֶׁם עָקַר הַתְּקוּן שֶׁל כָּל אֶחָד הַרוֹצֵה לְצִיאַת מִמְּקוֹם שְׁנִפְל לְשֶׁם, אֶפְלוֹ אִם הוּא בֵּין שְׁנֵי הַסַּמ"ךְ מ"ם וְנִטְמָא בְּכָל מִינֵי חֻטְאִים וְעוֹנוֹת וְכוּ' וְכוּ', הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַזֶּה יִכּוֹל לְהוֹצִיא, כִּי גְדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶן (חֵלִין ז:), וְכִמוֹ שְׁכָתוּב (קִהֵלַת ד'): וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמֵּתִים שְׁכָבָר מֵתוֹ וְגו', וּמוֹכָא בְּזֵהַר הַקְּדוֹשׁ (אֲחָרֵי ע:): שְׁכָבָר מֵתוֹ בֵּהֵאֵי עֲלָמָא בְּפִלְחָנָא דְמֵאֲרִיהוֹן וְכוּ', כִּי מִיִּתַּת הַצְּדִיק הַגְּדוֹל גְּבוּהָ וְנִעְלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כֹל יְמֵי חַיָּיו בְּעֲלָמָא הַדִּין הוּא מִמִּית אֶת עֶצְמוֹ בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ עֲצוּם וְכוּ', וְנִכְלָל בְּאוֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, עַד כְּשִׁמְגִיעַ הַעֵת שְׁנִפְרַד לְגַמְרֵי מְגוּפוֹ, אֲזִי דְיָקָא מִתְגַּבֵּר כְּכֹל כּוֹחוֹ וְנִאֲחָדִין אֶצְלוֹ שְׁתֵּי הַרוּחוֹת, רוּחָא דְלַעֲלָא וְרוּחָא דְלִתְתָא יַחַד (עֵינַן לִקּוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן ס"ו), וְגוֹמֵר מֵהַ שְׁצָרִיף לְגַמֵּר וְכוּ'. כְּמוֹ שֶׁהִתְפָּאֵר רַבְנּוֹ ז"ל בְּעֶצְמוֹ: גְּמַרְתִּי וְאֶגְמֹר וְכוּ', כִּי הוּא זָכָה לְהַעֲשׂוֹת הַבְּעַל הַשְּׂדֵה (עֵינַן לִקּוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן ס"ה), שְׁנִמְסֵר לוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ לְעֶסֶק בְּתַקּוּנֵי הַנְּשֻׁמוֹת, לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וּלְנִקּוֹת וּלְיִפּוֹת אֶת הַעֲשָׂבִים וְהַדְּשָׂאִים, שֶׁהֵם נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַגְּדוּלִים בְּהַגֵּן.

וּמִחֲמַת שֶׁהַעֶסֶק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה לְעֶסֶק עִם נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא דְבָר נִעְלָם מְאֹד מְאֹד, וְעַל כֵּן מְטַעְמִים כְּמוֹסִים אֲשֶׁר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ,

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

לא היה יכול לגמר את גמר תקון כל העולמות בעודנו בלבשו הגשמי, והצורך להפשיט את גופו הגשמי דיקא, ועל ידי זה יכול להכניע את הקלפות והסטרא אחרא הנאחזין בהנשמות הנפולים בעונותיהם (עין לקוטי הלכות נזיקין הלכה ג'), בסוד (שופטים ט"ז) ויהיו המתים אשר המית במותו רבים מאשר המית בחייו. שהצדיק האמת מיוחדי הדורות הזה, שהשגתו הוא מרישא דלא אתידע ולית מאן דקימא בה, שלוש ראשונות דעתיק וכו', ממית שונאי הקדשה והקלפות והסטרא אחרא האוחזים עצמם בהירוודים והנפולים במותו יותר מבחייו, כי בודאי הצדיק האמת עוסק כל ימי חייו הקדושים בעודנו מלבש בלבוש הגשמי, וכן אחר כך כשהפשיט את לבושו הגשמי ונתעבר והתלבש עצמו בתלמידיו הקדושים שבכל דור, להוכיח את ישראל ולהחזירם למוטב, כי זה כל מגמתו, והוא מוסר נפשו בשביל זה כל ימיו, וכן אחר כך על ידי תלמידיו הקדושים שהוא שוהה ונמצא ביניהם.

אבל זה ידוע, שלבעל בחירה קשה מאד להועיל, כי הבחירה של האדם יש לה תקף גדול מאד מאד, כי הכל נברא בשביל הבחירה, ויבשביל זה יש כל כך כבדות ומניעות עצומות על כל דבר קטן שתלוי בעסקו של רבנו ז"ל, כי על ידו משתנה הבחירה לגמרי, והוא דבר הכי קשה בזה העולם שישתנה בחירת האדם לגמרי מההפוך אל ההפוך, והבעל דבר עושה את שלו להסתיר את הצדיק האמת שהוא רבנו ז"ל ואנשיו האמתיים, אשר יכולים לעזר לבעלי בחירה ויכולים להאיר בהם תשוקה עצומה לשוב ולחזור אליו יתברך, ולהתמיד מאד מאד בתורה הקדשה שעורים כסדרן, ולטיל ולהיות בכל מקומות של התורה הקדושה וכו'.

ומחמת שלבעל בחירה קשה מאד מאד לעזר, כי היום תאמר לו כך וכו' ומחר יבא אחר ויאמר לו כך וכו', ועל כן אי אפשר לעזר לבעל בחירה, כי אם כשיתעורר מעצמו לבוא אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, ויתודה שם ויספר את כל לבבו וכו', וכמו שאמר

ח מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

פעם אחת רבנו ז"ל (חיי מוה"ר"ן גדלת השגתו סימן ס"ז): אָנִי אֵין לִי מָה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, כִּי בִשְׂבִילִי אֵינִי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּלֵל, רַק בְּאִתִּי לְהָעוֹלָם לְקָרֵב נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲבָל אֵינִי יוֹכֵל לְקָרֵב, כִּי אִם מִי שְׁבָא אֶצְלִי וּמִסְפָּר לִי חֲסוּרוֹ - אֵנִי יוֹכֵל לְתַקְּנוֹ וְכוּ' בְּתַקּוּן נוֹרָא וְנִפְלֵא מְאֹד מְאֹד, וְאָמַר (שם סימן ס"ד): מָה אַתָּם יוֹכֵלִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְכִי מִסְפִּיקִים יְמֵיכֶם וְכַחֲכֶם לְתַקֵּן פְּגָם אֶחָד מִמָּה שֶׁקִּלְקַלְתֶּם, רַק אֵנִי עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה בְּשִׂבְלְכֶם, וַיֵּשׁ לְאֵל יְדֵי לְתַקֵּן הַכֹּל כֹּל מָה שֶׁקִּלְקַלְתֶּם עַד הַנְּהַ, רַק הֶעֱקַר מַעֲתָה לֹא תַעֲשׂוּ עוֹד וְכוּ'.

עַל כָּל פְּנִימִים, כְּשִׁזְכוּהַ לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוּמָן, מִתְחִיל עֲמוּ דְבַר חֲדָשׁ לְגַמְרִי, כִּי אַז מְרַגִּישִׁים טַעַם אַחַר כָּלֵל הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנוּ ז"ל וְכוּ', כִּי שֵׁם יוֹרְדַת נִשְׁמַת הַצַּדִּיק אֶל זֶה שְׁבָא לְשֵׁם לְהִתְחַנֵּן וּלְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ, כִּי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת כֹּל תְּשׁוּקָתוֹ הִיא תְּמִיד לַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, וְאֶפְלוּ כְּשִׁעוּלָה לְמָקוֹם שְׁעוּלָה - אֵינִי מִסְתַּפֵּק עֲצָמוּ בְּזֶה כָּלֵל, רַק חוֹתֵר וּמִתְנַעֲגֵעַ וּמִשְׁתַּוֵּקֵק וְכוּ' לַעֲלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ' וְכוּ', וְזוֹ עֲבוּדַת הַצַּדִּיק כֹּל יְמֵי חַיָּיו, אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא כִּי אִם עַל יְדֵי יְרִידָה שֶׁקֶדֶם הַעֲלִיָּה, וְכֹל זְמַן שֶׁהַצַּדִּיק חֵי בְּזֶה הָעוֹלָם, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא גְדוֹל בְּמִדְּרָגָה עֲצוּמָה מְאֹד, אֵף עַל פִּי כֵן שִׁיף אֶצְלוֹ אֵיזָה בְּחִינַת יְרִידָה לְפִי בְּחִינַתוֹ קֶדֶם כֹּל עֲלִיָּה, אֲבָל כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק וְהִפְשִׁיט גּוּפוֹ, שֵׁם בְּעוֹלָם הַבָּא אֵין שִׁיף יְרִידָה, וְהַצַּדִּיק מִשְׁתַּוֵּקֵק גַּם שֵׁם בְּכָל פַּעַם לַעֲלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי לְגַדְלָתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֵין חֶקֶר, אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לַעֲלוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי יְרִידָה וְשֵׁם אֵין שִׁיף יְרִידָה.

עַל כֵּן כְּשֶׁבָא אֶחָד עַל קְבָרוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְצוּעֵק שְׂימַחַל וְיִסְלַח לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל רַבּוּי עֲוֹנוֹתָיו וְשִׁיקְרָבָהוּ לַעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהַצַּדִּיק מוֹרִיד עֲצָמוֹ לְמָקוֹמוֹ שֶׁל זֶה שְׁבָא עַל קְבָרוֹ לְהוֹשִׁיעוֹ שֵׁם, וְאֵזִי נִחְשָׁב לְהַצַּדִּיק כְּאֵלוֹ יֵרֵד בְּעֲצָמוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה הַצַּדִּיק עוֹלָה עוֹד לַעֲלֹא וּלְעֹלָא וְכוּ', לְפִי בְּחִינַתוֹ בְּבְחִינַת יְרִידָה תְּכִלִּית הַעֲלִיָּה, כִּי זוּכָה

מַעֲלַת הַזֹּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל

ט

לְחַתֵּר וּלְמַצֵּא עוֹד חֲסָדִים נִפְלְאִים וְנַעֲלָמִים מְאֹד מְאֹד, וּלְגַלוֹת אוֹתָם מִהַעֲלָם אֶל הַגְּלוּי, בְּאִפְסָן שְׂיֻכַּל לְהוֹשִׁיעַ וּלְהַעֲלוֹת אֶת זֶה הַצּוֹעֵק וּבֹכֶה שָׁם, גַּם מֵאוֹתָהּ הִירִידָה הַעֲצוּמָה שֶׁהוּא בָּהּ עֲכָשׁוּ עַל יְדֵי רַבּוּי עֲוֹנָתוֹ.

וְזֶה עֵקֶר תַּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעָיו שֶׁל הַצַּדִּיק, יוֹתֵר מִכֹּל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הַבָּא שֵׁישׁ לוֹ - כִּשְׁהוּא עוֹשֶׂה אֵיזָה טוֹבָה נִצְחִית לְאֵיזָה אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שֶׁיֵּרֵד לְמָקוֹם שֶׁיֵּרֵד, כִּי זֹהוּ עֵקֶר עֲבוֹדָתוֹ בְּחַיָּו עֲבוֹדָנוּ מְלַבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ הַגִּשְׁמִי בְּעֵלְמָא הַדִּין, וּלְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ וְהַפְּשֻׁטָּה לְבוֹשׁ גּוֹפּוֹ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, שֶׁהוּא עוֹמֵד וּמְשַׁמֵּשׂ עֲדִין בְּמָרוֹם, וְעֵקֶר הַעֲבוּדָה וְהַשְׁמוּשׁ הוּא לְעֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבַפְּרָט, וְהַעֲקָר לְהוֹצִיאָם מִצָּרוֹת הַנֶּפֶשׁ וּמִעַמְמָק יְרִידָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחַיָּנָתוֹ, וּלְגַלוֹת וּלְפָרְסָם וּלְהַמְשִׁיךְ בְּכָל פַּעַם חֲסָדִים חֲדָשִׁים וְנִפְלְאִים מְאֹד מְאֹד, שֶׁהֵם גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יְתַבְּרֵךְ, שֶׁנִּתְגַּלֵּין דִּיקָא עַל יְדֵי שְׂמֻקְרָבִין וּמַעֲלִין אֶת הָרַחוּקִין וְהִירוּדִים מְאֹד מְאֹד.

נִמְצָא שְׂדִיקָא עַל יְדֵי הָאִישׁ הַזֶּה, שֶׁבָּא מִירִידָה עֲמָקָה כְּזוֹאת לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיק, לְהַתְּפַלֵּל וּלְחַתֵּר מִשָּׁם לְזִכּוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַל יְדוֹ דִּיקָא זֹכָה הַצַּדִּיק אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ לְבַחֲיַנְתָּ יְרִידָה תְּכִלִּית הַעֲלִיָּה, וְאֵז עוֹלָה הַצַּדִּיק בְּעֲלִיָּה גְּדוּלָּה כְּזוֹ וּמִמְשִׁיךְ חֲסָדִים נִפְלְאִים כָּאֵלוֹ עַד שְׂיֻכּוֹל גַּם הָרַחוּק וְהִירוּד הַזֶּה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יְתַבְּרֵךְ וְכוּ' (צִין כֹּל זֶה בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת מִתְּנַה הַלְכָה ה'), וְעַל כֵּן טוֹב וְנִכּוֹן לְהַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת שָׁם בְּכָל פַּעַם, כִּי עַל יְדֵי זֶה גּוֹרֵם שֶׁהַצַּדִּיק יַעֲלֶה בְּכָל פַּעַם בְּעֲלִיּוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת וְכוּ', וְיִמְשֹׁךְ עָלָיו הָאֲרוֹת עֲצוּמוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת וְתִשׁוּקָה עֲצוּמָה לְשׁוֹב אֵלָיו יְתַבְּרֵךְ, וּלְזִכּוֹת לְהַכְּלִיל בּוֹ יְתַבְּרֵךְ לְגַמְרֵי.

אֲבָל הָעֵקֶר הוּא שֶׁצָּרִיכִין לְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת הַרְבֵּה קִדְּם שְׂזוּכִין לְבֹא אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ אוֹמְנָה, כִּי הַמְּנִיעוֹת רַבּוֹת וְעֲצוּמוֹת מְאֹד מְאֹד בְּלִי שַׁעוֹר, וְעֵקֶר הוּא מְנִיעוֹת הַמוֹחַ, שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁהוּא דָּבָר שְׂאִי

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

אפשר, ומה גם שיש הרבה שנפלו כבר כל כך בדעתם, עד שאינם מאמינים בעצמם שהם גם כן יכולין לקבל שם איזה תקון, לפי עצמם רבוי קלקולם בכל פעם בלי שעור, אף על פי שתולין הקלקלה בעצמם, גם זה הוא בחינת מניעת המוח - שאינם מאמינים בגדלת הבורא ובחסדיו אשר לא תמנו ולא כלו לעולם, וכן בגדלת הצדיק האמת שיש לו כח לתקן הכל בכל פעם יהיה איך שיהיה וכו', כי עולה בכל פעם מעלה מעלה, עד שממשיך חסדים חדשים בכל פעם, שכל מי שחפץ לקבלם יכול לזכות לתקון על ידו וכו' (עין לקוטי הלכות הכשר כלים הלכה ד').

והנה כל הענין הקדוש והנפלא הזה, הינו לזכות להגיע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן ולהשתטח שם, ולומר שם העשרה מזמורים שגלה שהם תקון הכללי, הוא נפלאות תמים דעים, כי נסגר בכמה וכמה מיני מסגרים, וסבבהו בחומות ברזל ממש, עד אשר נעלם ונסתר בעיני האדם איך יזכה להגיע לשם, וכן יש הרבה שכבר ניסו כמה פעמים להכנס ולבוא שם ולא עלתה בידם, על כן הם נופלים בדעתם עד שמתיאשים עוד מלנסות עוד פעם, ויש הרבה שיש להם מניעות אחרות, ויש הרבה שיש בדעתם לנסע לשם אך נדמה להם כאלו הוא דבר שיאמרו להם "עלה לרקיע" ואינם מאמינים לעצמם שעוד יש להם תקנה להגיע לשם, ועוד מניעות ובלבולים ועקמומיות כאלה מה שעובר על כל אחד ואחד הרוצה לזכות להגיע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן.

אף על פי כן אנו רואין ישועות ה' כהרף עין, ומן המצר הרחיב לנו, ובפרט בדורותינו אלה אשר מפעם לפעם נוסעים לשם, וזוכים להכנס בשלום ולצאת בשלום, ומשתטחים על ציונו הקדוש ואין פוצה פה ומצפצף, וכן להפך גם רואים שהרבה ניסו כמה פעמים להכנס לשם, ונתפשטו עליהם המניעות כל כך עד שהיה ההכרח להם לחזור ולא זכו להגיע לשם, ועל כן בהכרח לחתור ולהבין על מה עשה השם יתברך ככה, שיתפשטו כל כך המניעות בכלליות

מַעֲלַת הַזֹּזְכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל יא

בְּעֵינֵי הַתְּקַרְבוֹת אֶל רַבְנוּ ז"ל, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּעֵינֵי לְזִכּוֹת לְהַגִּיעַ אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ, וְכֵן לְמָה אֵלוֹ זֹזְכִים לְבוֹא לְשֵׁם, וְאֵלוֹ אֵינָם זֹזְכִים לְבֹא לְשֵׁם.

וְהִנֵּה בְּעֵצֶם הַהִתְקַרְבוֹת אֶל רַבְנוּ ז"ל, שֶׁמִּתְפַּשְּׁטִים כָּל כֶּף הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים הַסְּפִיקוֹת וְהַבְּלוּלִים, כְּכָר גְּלָה לְנוּ רַבְנוּ ז"ל בְּעֵצְמוֹ (בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן ה'), שֶׁהוּא מְסַבֵּת אֵלּוֹ הָאֲנָשִׁים בְּעֵצְמָם, מִחֲמַת שֶׁפָּגְמוּ בְּבְרִית וְהוֹצִיאוּ טְפֵי מוֹחָם לְבִטְלָה, שֶׁעַל זֶה נֹאמֵר (מְשַׁלֵּי ב') כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁיגוּ אַרְחוֹת חַיִּים, וְעַל כֵּן נִשְׁמַע לְאַזְנָם הַמְּחַלֶּקֶת עֲלָיו, וְזֶה בְּעֵצְמוֹ הַנְּסִיּוֹן שֶׁלָּהֶם (עֵין לִקוּטֵי הַלְכוֹת תְּפִלִּין הַלְכָה ד'), כִּי בְּאַמַּת רְאוּי לְהִרְחִיקָם מִלְּשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה, כִּי לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁיגוּ אַרְחוֹת חַיִּים, וְנִסְתָּר מֵהֶם אוֹרוֹ יִתְבַּרֵּךְ לְגַמְרֵי, וּמֵר וּמְרוֹר לָהֶם מְאֹד מְאֹד, אֲבָל תִּכְפֹּר וּמִיד כְּשֶׁמְרַגְּשִׁין זֹאת, וְרוֹאִים וּמְבִינִים שֶׁמְרַחֲקִים אוֹתָם, הִיָּה רְאוּי לָהֶם לְהִתִּישֵׁב בְּאַמַּת מֵה עָשׂוּ עַד עַכְשָׁו וְכוּ', וְעַל כֵּן אִיךָ יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּם הַפְּגוּמָה וְהַמְּבַלְבֵּלֶת לְהַכְנִיס אֶת עֵצְמָם בְּמַחְלֶקֶת שְׁבִין הַצְּדִיקִים, וּבִדְאִי אֵלּוֹ לֹא הִיָּה נִפְגָּם מוֹחָךְ לֹא הִיָּה נִשְׁמַע לָךְ הַמְּרִיבוֹת שְׁבִין הַצְּדִיקִים, וְאֵין הַמְּרִיבָה אֶלֶּא בְּשִׁבִילָךְ, לְנִסּוֹת אוֹתָךְ מֵה תַעֲשֶׂה, אוֹ שֶׁתִּזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְנוּ ז"ל וְעַל יְדֵי זֶה תִּזְכֶּה לְתַקּוֹן נִצְחֵי וְכוּ', אוֹ שֶׁתִּמְשִׁיךְ אֶת עֵצְמָךְ אֶל אֵלּוֹ הַחוֹלְקִים עֲלָיו וְעַל יְדֵי זֶה תִּפּוֹל לְבָאֵר שַׁחַת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ'.

וְעַל כֵּן כָּל אֵלּוֹ הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים וְהַמְּחַלֶּקֶת שֵׁישׁ עַל עֵצָם הַהִתְקַרְבוֹת אֶל רַבְנוּ ז"ל, אֵינָם אֶלֶּא בְּשִׁבִילָךְ, וּבְזֶה מִשְׁמִיעֵין אוֹתָךְ תּוֹכְחָה עַל שֶׁפָּגַמְתָּ בְּטְפֵי מוֹחָךְ, וְדִיקָא עַל יְדֵי זֶה הוּא תְּקוּנָם, כִּי כְּשֶׁרוֹאִין וּמִתִּישְׁבִין בְּעֵצְמָן שֶׁנִּשְׁמַע לְאַזְנֵיהֶם הַמְּחַלֶּקֶת שְׁבִין הַצְּדִיקִים הַשְּׁלָמִים, וּמְדַבְּרִים עַל הַצְּדִיק הַמְּפָלֵג בְּמַעֲלָה מֵה שֶׁמְדַבְּרִים, וְרוֹצִים לְעַקְרָם וּלְרַחֲקָם מִמֶּנּוּ, אֲזִי הֵם מְבִינִים שֶׁמְרַחֲקִין אוֹתָם מֵהַקְּדוּשָׁה, וּמִתְחִילִין לְרַחֵם עַל עֵצְמָן וּמִסְתַּפְּלִין בְּעֵצְמָן הֵיכֵן הֵם בְּעוֹלָם, שֶׁפָּגְמוּ כָּל כֶּף עַד שֶׁמְרַחֲקִין אוֹתָן, וְאֲזִי

יב מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

ההתרחקות הוא תכלית ההתקרבות, כי באמת לאמתו אין שום דבר שיעמד בפני התשובה, ואף על פי שכתוב על חטא פגם הברית הוצאת זרע לבטלה כל באיה לא ישובו, ואיתא בזהר הקדוש שאין מועיל תשובה על פגם טפי המוח, אף על פי כן מועיל תשובה גם על זה, כמו ששמעתי מפי רבנו ז"ל בפרוש, רק מחמת שפגם כל כך - על כן הוא צריך להתנסות ולהצטרף ולעמד בנסיון הזה של התרחקות הזאת, דהינו שירחיקו אותו כל כך בכל מיני התרחקות, דהינו שפותבין עליו שאין מועיל תשובה על חטא זה וכו', וכן מרחיקין אותו מזה הצדיק האמת המפלג במעלה נפלאה מאד מאד, שערב להשם יתברך שיתקן את כל הפגמים והרחוקים והמלכלכים וכו' שיזכו להתקרב אליו, וכשהוא פתי וסכל ואינו מרחם על עצמו שלא לאבד את עולמו חס ושלום, אזי מוצא פטור לעצמו להתרחק מן התשובה, מאחר שכבר נכתב עליו שאין מועיל לו תשובה חס ושלום, וכן מתרחק מהצדיק האמת מרבנו ז"ל, באשר שגדול זה אמר עליו כך וכו', ובאשר שצדיק זה דבר על ספריו כך וכו', ובאשר שראש ישיבה זה התלוצץ מאנשיו באפן כזה וכו', וכדומה פתויים והבלים שמדברים וחולקים עליו, ועל כן מכל זה נסכם בדתו הפגומה שאין להתחבר אליו ואל אנשיו.

אבל מי שחושב באמת על התכלית שלו, ויש לו רחמנות על עצמו, אזי אף על פי שרואה כל מיני התרחקות שבעולם, ואף על פי שכתוב עליו שאין מועיל לו תשובה, וכן מדברים על רבנו ז"ל ועל אנשיו מה שמדברים וכו', אף על פי כן אינו מסתפל על זה כלל, אדרבה יש לו רחמנות יותר על עצמו, כי אף על פי כן מה יהא בסופו ומה יעשה ליום פקדה, ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו שלא לאבד את עולמו חס ושלום, רק חושב היטב היטב מה יהיה נעשה ממנו כשיגיע עתו ויהיה גוסס ומת, ויניחו אותו אל תוך הקבר וכו', אז אדם כזה, שזוכה כבר לישוב הדעת אמתי ונצחי כזה, כל מה שמוצא ורואה שמרחיקין אותו יותר, הוא

יג מעלת הזוּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל

מְרַחֵם עַל עַצְמוֹ יוֹתֵר, וְצוֹעֵק אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר מֵעַמֻּק הַלֵּב, וּמִתְקַרֵּב יוֹתֵר אֶל רַבְּנוּ ז"ל וְאֶל אֲנָשָׁיו וְאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב, וְאֵף שֶׁבֵּין כָּךְ עוֹבֵר עָלָיו מִה שְׁעוֹבֵר, מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים עֲצוּמִים, הֵן מְאַחֲרִים, וְהֵן מַעֲצָמוֹ - שְׁנוּפֵל בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְנִחְלַשׁ דַּעְתּוֹ וְנִשְׁבֵּר רוּחוֹ, אֵף עַל פִּי כֵן הוּא עוֹמֵד עַל עֲמָדוֹ כְּעַמּוּדָא תְּקִיפָא.

כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חִפְץ חֶסֶד הוּא, וּמְרַבֵּה לְהִיטִיב וְהוּא מְלֹא רַחֲמִים, וְאֵין שׁוֹם דְּכָר שְׁיַעֲמֵד בְּפְנֵי הַתְּשׁוּבָה, וּכְמוֹ שֶׁמְצִינּוּ כְּכַר בְּכִמְהָ וּכְמָה רְשָׁעִים גְּדוּלִים שֶׁפָּגְמוּ בְּטַפֵּי הַמּוֹחַ וּכְפָרוּ בְּעֵקֶר רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְאֵף עַל פִּי כֵן נִתְקַבְּלוּ בַתְּשׁוּבָה, וְאֵזִי כְּשִׁזּוּכָה לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה, וְשָׁב בַתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵף עַל פִּי שֶׁמְרַחֵקִין אוֹתוֹ, וּמִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל אֵף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ עָלָיו מַחְלָקַת וְכוּ', אֵזִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵם עָלָיו וְנִתְקַרֵּב עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא עַל יְדֵי שֶׁעַמֵּד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה שֶׁל הַתְּרַחֲקוֹת וְהַבֵּן.

וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק א' סִימָן קפ"ה), שֶׁכָּל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ יְגִיעוֹת וּטְרַחְחוֹת יוֹתֵר בַּתְּחִלַּת הַהִתְקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, דֵּהִינּוּ שֶׁיֵּשׁ לוֹ מְנִיעוֹת רְבוֹת וּגְדוּלוֹת, כְּגוֹן מְאָבִיו וְאִשְׁתּוֹ וְחוֹתְנָו אוֹ מְשָׁאֵר בְּנֵי אָדָם שֶׁמוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים אוֹתוֹ מְאֹד, וּמְנִיעוֹת מִחֶמֶת מְמוֹן וְשִׁאֲרֵי מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים שֶׁמְשַׁתְּטָחִים לְפָנָיו וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ מְאֹד, וְהוּא צָרִיךְ לְהַתִּיגֵעַ וּלְטַרַח מְאֹד לְשַׁבְּרָם, כֹּל אֵלוֹ הַיְגִיעוֹת וְהַטְּרַחְחוֹת שֶׁיֵּשׁ לוֹ בַּתְּחִלַּת הַהִתְקַרְבוֹת, הֵם טוֹבָה גְּדוּלָה לְהֵאָדָם, כִּי עַל יְדֵי הַיְגִיעוֹת שֶׁבַתְּחִלָּה נַעֲשֶׂה הַכְּלִי, וְכֹל מִה שֶׁיֵּשׁ לוֹ יוֹתֵר יְגִיעוֹת וּטְרַחְחוֹת וְכוּ' - יֵשׁ לוֹ כְּלֵי גְּדוּל בְּיוֹתֵר לְקַבֵּל אַחַר כָּךְ בַּתּוֹכוֹ שֶׁפַּע קִדְשָׁה וְטִהָרָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עֵינֵי שָׁם.

כִּי בְּאֵמַת הַצַּדִּיק הָאֵמַת הַמְּפֹלָג בְּמַעֲלָה נִפְלְאָה מְאֹד מְאֹד, רֹאשׁ כָּל הַצַּדִּיקִים, אוֹרוֹ וְהַשְּׁגָתוֹ שֶׁהַשִּׁיג בְּאוֹרוֹ הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא הוּא גְּדוּל מְאֹד, אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת פְּעָמִים כְּנִגְדַּת הָעוֹלָם

יד מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

כלו (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קל"ג), ומהראוי היה שלא יוכל העולם להעלים ולהסתיר אור הגדול הזה, מאחר שהעולם קטן מאד מאד כנגד אורו הגדול של הצדיק האמת, אף מחמת שהעולם עומד בסמוך לפני העינים - על ידי זה העולם חוצץ וסותם בפני העינים מלראות אורו הגדול של הצדיק האמת, אבל מי שהוא חכם מעט ומטה עיניו קצת מן העולם, תכף יוכל להאיר לו אור הנפלא של הצדיק האמת, ויראה ויבין כי כל העולם אין ואפס נגד האור הגדול הזה, והכל רק דמיונות הרוצים לכסות ולהסתיר את אורו הגדול של הצדיק האמת, והנה מי שזוכה להתבונן בהאמת, ומסתכל בעין האמת, ומחפש תמיד אחר האמת - אז יזכה להתקרב אל הצדיק האמת, ומי שזוכה להתקרב אליו בודאי יזכה לכל טוב נצחי לנצח, אשרי לו (עין לקוטי הלכות כלאי בגדים הלכה ד'), ואפלו אם קלקל מאד מאד עד עכשו במה שקלקל וכו', אף על פי כן כח הצדיק האמת גדול עד מאד, כי הוא מאיר במקרביו אור גדול ונורא כזה, עד שעל ידי זה נתתקן הכל.

אבל צריך לידע, כי גם אור הגנוז של זה הצדיק האמת אי אפשר לקבלו, כי אף על פי שהוא מכסה ומלביש אורו הגדול בכמה לבושין נפלאים, אף על פי כן אין העולם כדאי לקבל אורו, ומחמת זה נמצאים מונעים ומעכבים ומסכים המבדילים מלקבל אור הצדיק הזה, והם כל עסקי העולם הזה והמחלקת, שהם מונעים מלהתקרב להצדיק האמת, כי אם מי שמתגבר לשבר כל המניעות והמעכבים, וזו טובה גדולה, כי אם לא היה אלו המסכים והמניעות - לא היה העולם יכול לסבל אורו כלל, אבל עתה שהעולם הזה חוצץ ומפסיק מלהתקרב להצדיק האמת, אזי מי שזוכה לשבר המניעות ולהתקרב אליו, נעשה על ידי זה לבושין וכלים, ועל ידי זה דיקא יכול לקבל אורו הגנוז והנפלא מאד, וכל מי שזוכה לשבר מניעות יותר גדולות, כמו כן זוכה לכלים חזקים יותר ויותר, ומשיג אורו הגנוז והנפלא יותר ויותר, ומי שאינו מתגבר לשבר המניעות של העולם הזה - אזי העולם

מַעֲלַת הַזֹּכָה לְבֹא אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל

טו

הַזֶּה עוֹמֵד בְּפָנָיו עֵינָיו וְחוֹצֵץ מִלְּרְאוֹת אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, וְגַם זֶה טוֹבָה גְּדוֹלָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֵין הַכֹּל רוֹאֵין אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, כִּי בְּרֵאֵי מִי שְׂאִינוּ כְּדָא, דְּהֵינּוּ שְׂלָא שָׁבֵר מְנִיעוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּרֵאֵי אֵין צְרִיךְ לְרְאוֹת אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת.

וְכִמוֹ שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן קי"ד) עַל פְּסוּק "הַמְּכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים" וְכו', שֶׁהוּא טוֹבָה לְהַצַּדִּיק מֵהַשְׁחֹלְקִים עָלָיו וְכו', וְכֵן עַל פְּסוּק "צוֹפֵה רָשָׁע לְצַדִּיק" וְכו' (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ר"ח) כִּי מֵעַט הַמְּחַלְקֵת הִיא טוֹבָה, שְׂלָא יִתְפָּרֵס יוֹתֵר מִהַצְרִיךְ וְכו', עֵינֵי שָׁם, כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה' וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם, כִּי אֵלּוּ הַמְּתַקְרְבִין לְהַצַּדִּיק, טוֹבָה לְפָנֵיהֶם מֵהַשְׁהִיָּה לָהֶם מְנִיעוֹת מִזֶּה הָעוֹלָם, כִּי דִיקָא עַל יְדֵי זֶה הֵיוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת. וְאֵלּוּ שְׂאֵין מִתְגַּבְּרִים לְשָׁבֵר הַמְנִיעוֹת וְאֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל אֹרֶךְ כִּי הָעוֹלָם חוֹצֵץ בְּפָנֵיהֶם, גַּם זֶה לְטוֹבָה כְּדִי שְׂלָא יִתְפָּרֵס הַצַּדִּיק יוֹתֵר מִדָּא. נִמְצָא כִּי דְרָכֵי ה' יִשְׂרָאֵל, כִּי הַכֹּל לְטוֹבָה, רַק שֶׁהַפְּשָׁעִים נִכְשְׁלִין בְּעַצְמָן, לְעַצְמָן מְגִיעַ מִכְשׁוֹל שְׂאִינֵם זֹכֵינִן לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק הָאֵמֶת, אֲבָל לְהָעוֹלָם הוּא טוֹב.

וְכַאֲמַת גַּם בְּהִרְחוּקִים יֵשׁ חֲלוּקִים רַבִּים, כִּי יֵשׁ שְׂאִינוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל כָּלֵל אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, מִחֲמַת שְׂאִינוּ מִתְגַּבְּרִים לְשָׁבֵר הַמְנִיעוֹת אֲבָל אֵף עַל פִּי כֵן אֵינוּ חוֹלְקֵי עָלָיו. אֲבָל יֵשׁ שְׂמִחַת גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם שְׂעוֹמֵד בְּפָנֵיהֶם הֵם חוֹלְקִים עַל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, וְגַם זֶה בְּחִינַת צַדִּיקִים יִלְכוּ וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ, כִּי אֵלּוּ הַחוֹלְקִים הֵם בְּחִינַת פְּשָׁעִים יִכְשְׁלוּ, כִּי רַק הֵם נִכְשְׁלִים עַל יְדֵי חֲצִיצַת הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַתְּגַבֵּר כִּנְגָדָם כָּל כָּךְ עַד שֶׁנִּכְשְׁלוּ לְגַמְרֵי וְחָלְקוּ עָלָיו, אֲבָל אֵלּוּ שְׂאִינֵם חוֹלְקִים עַל כָּל פְּנִים נִחְשָׁבִים צַדִּיקִים נְגָדָם, וְהֵם בְּחִינַת צַדִּיקִים יִלְכוּ, כִּי אֲצֵלָם טוֹבָה מֵהַשְׁנַעֲלֵם מֵהֶם אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, כִּי מֵאַחַר שְׂאִינֵם זֹכֵינִים לְשָׁבֵר הַמְנִיעוֹת וְאֵין לָהֶם כְּלַיִם לְקַבֵּל הָאֹרֶךְ - אֵין צְרִיכִין לְדַע מִמֶּנּוּ, כִּי יְכוּלִים לְהִיּוֹת שְׂאֵם יִרְאוּ אֹרֶךְ הַצַּדִּיק - יִסְמָא אֶת עֵינֵיהֶם מִרְבוּי הָאֹרֶךְ, וְהֵיוּ נֹעֲשִׂים מִתְנַגְּדִים

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

וחולקים לגמרי.

נמצא שבהכרח שיתפשט הכבוד והמניעות והעפוכים בשביל התקרבות לרבנו ז"ל, ואם האדם חזק בדעתו ברצונות חזקים, ומביט מרחוק איזה אורות צחצחות יזכה באם שיאחז עצמו אצל זה הצדיק האמת ותלמידיו האמתיים שבכל דור ודור, ואף שעכשו עדין הוא מלכלך בחטאים ועונות וכו', על כל פנים הוא אחז את עצמו בו ז"ל, ומתחבר עם אנשיו הקדושים, אז בודאי סוף כל סוף יזכה גם כן להגיע בזה העולם למה שצריך להגיע. וכל מי שזוכה לסלק דעתו ביותר (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קכ"ג), ומצית את הצדיק האמת על כל אשר יאמר כי הוא זה, והוא מקים עצותיו, ויש לו יותר עזות ועקשנות דקדושה (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רע"א), כמו כן זוכה לקבל מזה הצדיק האמת ביותר. כי העקר תלוי בזה, לסלק דעת עצמו לגמרי, ולהתנהג בתמימות ובפשיטות גמור, וכן שיהיה לו עזות ועקשנות דקדושה נגד כל הקמים עליו.

וכל זה נאמר בעצם ההתקרבות אל רבנו ז"ל, על אחת כמה וכמה כשנתעורר בהאדם רוח קדושה וטהרה, ונכנס בו הרהור תשובה ורוצה לנסע אל ציון רבנו ז"ל, אזי מתחיל לעבר עליו מה שעובר, כי קדם בו ער לבו מאד מאד אל זה, ואחר כך מתגבר עליו היצר הרע ונופל מתשוקתו שהיה לו בתחלה, ויש אפלו שכבר סמוכים אל הציון הקדוש מתגבר עליהם היצר הרע עוד יותר, ואובדים כל חשקם (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב), אל יקשה בעיניך זאת, ואל יכהלך רעיונה על זה, כי דע שזה נמשך מחמת כי בתחלה כשפא לו ההרהור תשובה, מחמת הטוב שהתעורר בתוכו על ידי מעשיו באותו שעה - המית יצרו, ונתבטל יצרו הרע שהיה לו, כי המיתו בזה ההרהור תשובה והעבדא של אותו השעה, ואחר כך כשרוצה לנסע מתגבר עליו יצר הרע אחר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו (ספ"ה נ"ב:), ויש לו עתה יצר הרע גדול ממה שהיה לו בתחלה, על כן אם אינו מתחזק נגדו, אזי מתגבר עליו זה היצר

מעלת הזוּכָה לְבוֹא אֶל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל י

הרע החדש, ונופל מתשוקתו שהיה לו תחלה, כי צריך התגברות חדש ביותר נגד זה היצר הרע שבא לו, עין שם.

ומזה נבין גדל השנויים שיש בין אלו הנוסעים אל ציון רבנו ז"ל באומן, אשר הרבה נכנסים בשלום ויוצאים בשלום, ומגיעים אל מחוז חפצם בשלום, הינו בציונו הקדוש, וכן יש הרבה שפבר הגיעו אל "מדינה ההיא" "מלכות הרשעה" "ארץ רוסיא", ונתגברו עליהם המניעות עד שהצרכו לחזור בלא כלום. וכן יש הרבה שמעקרא נתגברו עליהם המניעות, ולא נתנו להם רשיון אפלו לכנס אל מדינתם, וכן עוד הרבה שנויים, יש אשר אין לו אפלו פרוטה אחת, על כן אינו יכול אפלו להתחיל לעסק בזה, וכן יש שמתפשטים עליהם כל כף המניעות מבית ומבחוץ מאביו ואשתו וחותנו וכו', עד שקשה וכבד להם לשבר מניעות כאלו. ולכל אחד נדמה מניעה שלו להמניעה הכי גדולה. וכאן הבן שואל: מדוע חברי זכה ונכנס בשלום ויצא בשלום בלי שום עכובים, ואני כבר מקרב עשרות שנים יותר ממנו, ועדין לא זכיתי לזה וכו', וכדומה קשיות כאלו שנכנסים בלב רבים, עד שנחלש דעתם ורצונם לגמרי, ואף שהיה להם פעם רצון לנסע לציון רבנו ז"ל, אך מחמת שרואים לפנייהם מניעות כחומות ברזל, על כן הם מתרשלים לגמרי מזה ונופלים בדעתם מאד, ונדמה להם שהם כבר לעולם לא יגיעו לשם. ומכל שכן אלו אשר כבר ניסו כמו כמה פעמים ולא עלתה בידם, הם מתרשלים אחר כך מאד מאד.

והתרוץ הוא פשוט, כי אי אפשר להגיע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן בלי תפלה והתבודדות ורצונות וכסופים חזקים מאד מאד, בשום אופן שבעולם, כי אפלו יהיה פתוח הגבול ויהיה לו מומן להוצאות הנסיעה, אם לא יהיה לו רצונות וכסופים ותפלות ובקשות על זה - לא יבוא לשם בשום אופן, וזה ברור מאד, ולהפך, אפלו הגבול סגור ומסגר בחומות ברזל ובריחים וכו', ואין לו אפלו פרוטה אחת לפרטה, על ידי תקף הרצונות והכסופים

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

והתפללות ובקשות - יזכה להגיע לשם, ועל פן כשרואין שאחד זכה להגיע לשם - בודאי היה לו רצונות וכסופים חזקים, ובקש על זה ימים ושנים, ושפך לבו כמים אליו יתברך באמת מעמקא דלבא, ומה שזה לא זכה עדין להגיע לשם - הוא מסבת מעוט הרצונות והכסופין ומעוט התפללות והבקשות על זה.

והנה אין לך דבר העומד בפני הרצון, ועקר כל המניעות הוא רק בשביל שיתגבר ברצונות וכסופים יותר חזקים (עין לקוטי מוה"ר חלק א' סימן ס"ח), ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון, שצריך האדם הרוצה להכניס בעבודת השם יתברך, ובפרטיות כשרוצה להגיע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, שיהיה עקשן גדול בהרצון, ולא יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם, וזהו עקר העקשנות דקדושה (עין לקוטי הלכות ברפת המזון הלכה ד'), והתפארותו יתברך - מה שהשם יתברך מתפאר בעמו ישראל - הוא רק בהעקשנות והרצונות של כל אחד, וכל מי שיש לו רצונות וכסופים יותר טובים - כמו כן מעלה לפניו יתברך התפארות יותר גדול.

ואם אמנם שעל פי רב מתפשטים המניעות מאד מאד, עד שאי אפשר בשום אופן שבעולם להוציא מכח אל הפעל רצונו וכסופיו, אף שכבר שבר מניעות עצומות מאביו ומחוננו ואשתו וכו', עדין יש לו מניעות מחמת ממון וכו', ואם אפלו שבר גם מניעות אלו, שהפקיר כל מה שיש לו ומכר הכל או משכן כסותו וכו', בשביל לנסע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, אף על פי כן אם מתגברת עליו מדת הדין חס ושלום למנעו חס ושלום, יכולים למנעו בודאי במניעות כאלה שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות כאלה שלא יוכל לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל חס ושלום, או חולאת חס ושלום, וכיוצא בזה הרבה מאד, כגון שעת מלחמה, או אין ספינה או אירון לעבר הדרך וכו' וכו', אף על פי כן העקר הוא הרצון והכסופים, וירגיל את עצמו לבקש בכל יום ויום לפניו יתברך, ויגלה רצונותיו וכסופיו, שרוצה על כל פנים פעם אחת

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

ט

בימי חיי הקדושים לזכות להוציא מכח אל הפעל ולהיות בציון רבנו ז"ל בעיר אומן, ויבקש על זה מידי יום ביומו בסבלנות גדול, ולא ידחק את השעה כלל. ואף על פי שעדין עכשו רואה בעצמו שזה דבר שאי אפשר, ומפל שכן כשכבר בקש על זה ימים ושנים רצופים ועדין לא נושע, צריך להתחזק בעקשנות גדול על כל פנים בהרצון בעצמו, ולא יחלש אצלו הרצון בשביל זה. ואפלו שכבר נסע כמה פעמים איזה נסיעות בשביל זה ולא עלתה לו, אל יחלש רצונו עבור זה כלל, רק בכל יום ויום יבוא אליו יתברך מחדש, ויגלה לפניו רצונותיו וכסופיו ויבקש על זה, אזי מבטח הוא שיגיע לשם. אף העקר לא להתיאש מתפלה, ואף שעובר בין כך ימים ושנים, ועדין אינו רואה שום מראה מקום לישועה, ונדמה לו כאלו חס ושלום לעולם לא יגיע לשם, הוא יעשה את שלו בכל יום ויום לבקש ממנו יתברך, ואז סוף כל סוף אם יהיה חזק ואמיץ בכסופים ורצונות ובתפלות ובקשות - יזכה להגיע לשם ולהפגס בשלום ולצאת בשלום, וזה ברור מאד מאד.

כי מה שתפלה פועלת - זה אינו פועל שום דבר שבעולם, שום שחד ושום השתדלות כלל, וראינו בעינינו אנשים מאנשי שלומנו שהתפללו ארבעים שנים רצופים מידי יום ביומו על דבר זה, לזכות להגיע אל ציונו הקדוש, וכשנשלם הבגין שלהם שנבנה מהתפלות והבקשות - זכו להפגס בשלום ולצאת בשלום והגיעו לשם בנקל מאד. ולהפך ראינו מי שנתן הרבה שחד, והיה לו הכרות גדול עם הממנים הכי גדולים - לא הועיל להם כלל, כי לזכות להגיע אל ציון רבנו ז"ל אי אפשר כי אם על ידי תפלות ובקשות וכסופים חזקים של ימים ושנים.

ועל כן אהובי אחי, אל תתיאש את עצמך כלל מלזכות לבא אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, אשר הוא הזכות הכי גדול בהחיים וכו', והוא יסוד גדול בהתקרבות אל רבנו ז"ל וכו', ואף שעכשו אתה מסבב במניעות עצומות, הן מאביך או מאשתך וכו', או מניעות

כ מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

מחמת ממון, או מניעות מחמת מלחמה או שארי מניעות וכו', על כל פנים תהיה חזק מאד מאד ברצונות וכסופים חזקים, ולחזק את עצמך שעוד יבוא היום שאזכה להיות שם, ותפציר על זה מידי יום ביומו בסבלנות גדול בלי שום דחיקת השעה, ואז סוף כל סוף תזכה לראות נפלאות רבות, מה שלא שערת מימך. כי התפלה הוא שדוד הטבע לגמרי, והתפלה מועלת תמיד, רק כבר אמרו חז"ל הקדושים במדרש רבה (פ' דברים פ' ב' סימן י'): יש תפלה שנענית לארבעים יום, ויש לעשרים יום, ויש לשלושה ימים, ויש ליום אחד, ויש תפלה שעד שלא יוציא אותה מפיו - הקדוש ברוך הוא יענהו, עין שם. על כן העקר הוא סבלנות, ועל ידי רבוי תפלה - בא יבוא גם יום ישועתך, אם לא תתיאש את עצמך יהיה איך שיהיה, אפלו שיתארך ימים ושנים רבים, אז על ידי אמץ לבך וחזק רצונך וכסופך תזכה להגיע אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, ותזכה להתקון הנצחי הכולל כל התקונים, אמן כן יהי רצון.

תפלה

לופות לבא להשתטח על ציון הקדוש
של רבינו ז"ל באומן

תפלה נוראה שיפתחו השערים הנעולים של ציון רבינו הקדוש, נחל נבוע מקור חכמה רבינו נחמן בן פיינא זצ"ל באומן. באשר הבטית לנו רבינו הקדוש שכל מי שיבוא על קברו ויאמר שם העשרה קפיטל תהלים הידועים הנקראים תקון הכדלי ויתן פרוטה לצדקה עבורו ישתדל לטובתו ואמר בזה הלשון: איד וועל מיר לייגן אין דער לענג און אין דער פרייט איד זאל אים א טובה טוהן. ביי די פאות וועל איד אים ארום ציהען פון שאול תחתיות ומתחתיו". והנה בצוק העתים האלו, שערי ציון נעולים ודרכי ציון אבילות וטרף טרף יוסף, כי התגברה מלכות הרשעה ונסגרו השערים, על כן נשפך שית לפני בעל הרחמים שיפתחו לנו השערים ונבוא בקרוב לציונו הקדוש פרננים, ובכות זה נזכה לראות בבנין ציון וירושלים, במהרה בנמינו אמן בן יהי רצון.

תפילה ציונית בשוקבד לציון

הסירה בראשית את ציון

...צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ קָדַשׁ קָדָשִׁים
בְּכָל עֵת וְרַנֵּעַ מְחֻדָּשׁ חֲדָשִׁים.
הַבְּטִיחַ אֲשֶׁר עַל צִיּוֹנוֹ בְּתַפְלָה נִגְשִׁים
יִוצְאִים מִשְׁאוֹל אֶף אִם עָבְרוּ עֲוֹנוֹת קָשִׁים...

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

כג

רבון כל עולמים, אדון כל הנשמות, החושב מחשבות לבד
ידח מלפניו נדח, אתה ופיתנו ברחמיך הרבים להיות בכלל זרע
ישראל עבדיך, וקרבת אותנו ברחמיך הרבים לצדיקי אמת,
ונטעת בנו אמונתך הקדושה להאמין בך ובתורתך הקדושה
ובצדיקיך האמתיים, להאמין בכל דבריהם הקדושים ובכל
ענינם, אשר הוא אמת וצדיב ונכון וקיים.

על בן חום וחמל עלינו אבינו אב הרחמן שומע תפילה, כי
אתה שומע תפילת כל פה עמוך ישראל ברחמים, ועורנו
בתסדיך הגדולים, שנוזכה מזהרה לשמור ולעשות ולקיים, את
כל דברי הצדיקים האמתיים, את כל אשר הורו ולמדו
אותנו, למען נוזכה בלנו לשוב אליך במהרה על כל חטאתינו
ועונותינו ופשעינו, ונוזכה כל אחד לקבל תקונו הצריך לו, על
ידי בחירי צדיקיך האמתיים.

רבנו של עולם, מלא רחמים רבים וחסדים גדולים תמיד
על כל החפצים להתקרב אליך, אתה חמלת עלינו בדרות
האחרונים האלה בעקבתא דמשיחא, ושלחת לנו ראש בני
ישראל אמתי, החולק לפננו ומוזרה אותנו את הדרך גלך פה,
ואת המעשה אשר נעשה, למען לא נישן ונאבד את ימינו
ושנותינו, הלא הוא נחל נובע מקור ח'כמה, רבינו נחמן בן
פינא וכותו יגן עלינו אמן, אשר הוא מעורר אותנו משנתנו
ומלהב את לבבינו האטום, ומחוק אותנו להתחוק ולעמוד
תמיד על עמודנו, כי הוא חולק לפננו ומתפלל ומקליץ טוב
בעדנו, והוא יחד עדים נאמנים אשר גם אחר הסתלקותו
כל מי שיבוא על קברו הקדוש, ויאמר שם העשרה מזמורי

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

תהלים הידועים והמסוגלים לתקן פנים הברית, אשר הצדיק הוה הוציא הסוד הזה מתעלומות בשביל תקון נפשות הנדחות, ויתן פרוטה לצדקה עבורו, אזי אפלו אם גדלו ועצמו עונתיו וחסאיו של האיש ההוא מאוד מאוד הם ושלום, יתאמץ וישתדל הצדיק הוה בכל כוחו להושיעו ולתקנו, ולהוציאו מן השאול תחתיות ומתחתיו, ובנה הלשון אמר: "איך וועל מיד ליגען אין דער לענג און אין דער פרייט, איך זאל אים א טובה טאהן. פי די פאות ועל איך אים ארויס ציהען פין שאול תחתיות ומתחתיו" [אניח עצמי לארץ ולרחב להיטיב עמו. מהפאות אמשכהו ואוציאהו משאול תחתיות ומתחתיו]. ואתה ידעת, רבנו דעלמא בלא, את כל מה שעובר עלינו, על כל אחד ואחד בעתים הללו, ובפרט בענין פנים הברית, אשר הוא פנים כל התורה כלה, הם ושלום, אזי לי וי לי, מה אמר לפניך יושב מרום ומה אספר לפניך שוכן שחקים הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע.

רבנו של עולם, מלא רחמים, יודע תעלומות, אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי, אתה חפש כל חדרי בטן, ובוחן כליות ולב, לפניך נגלו כל תעלומות, איך שמתגברים המניעות והנסיונות והירידות בעת הזאת, אשר הכפירות והפריצות והתאוות מתגברים בכל פעם יותר ויותר, והפליטה האחת הנשארת לנו אחר הסתלקות רבינו הקדוש, הוא ציונו הקדוש בקדשת ארץ ישראל, אשר בכוחו להעלות ולתקן הכל אלה, ובעונתינו הרבים גם זה נטרף מאתנו, וטרף טרף יוסף, וליצא ולבא אין שלום, דרכי ציון אבילות

מעלת הזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל

כה

מבלי באי מועד.

ועתה מאין יבוא עזרנו, אנה נשפך שיהנו, אנה המקום אשר
נוכל שם להתודות על כל מה שעובר עלינו, למען יתהפכו
כל יריותינו לעליות והעונות לזכויות, ונזכה לצאת מבלי
זוהמתנו וכעור מעשינו וכסילות דעתנו. על כן יהמו ויכמרו
מעיד ורחמיך עלינו, ועשה למען שמך הגדול המשתף בשם
הצדיק האמתי, ועזרנו בזכותו וכוחו שיפתחו מהרה שערי
ציון הנעולים, ופתח לנו שער בעת געילת שער, פתחו לי
שערי צדק אבא בם אודה יה, פתחו שערים ויבא גוי צדיק
שמר אמונים. זה השער לה' צדיקים יבואו בו, שאו שערים
ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד, ונזכה כלנו
לבוא שמה ברננה ולהשתטח על הציון הקדוש בתפלתנו,
ונזכה מהרה להתעורר משינתנו העמוקה, ולקום מנפילתנו
ולשוב אליך בתשובה שלימה ובלב שלם, ולהתנהג מעתה
ברצונך הטוב, אנהנו וכל עמך בית ישראל, ולא נשוב עוד
לכסלה מעתה ועד עולם.

יהיו רצון אמרי פיני, והגיון רבנו לפניך ה' צורנו וגואלנו
אמן ואמן.

